

Nora Roberts

Vuurdoop

1

Gevangen in het vizier van de wind boven de Bitterroots vocht het vliegtuig om de juiste luchtstroom te vinden. Het over het land kolkende vuur stompte met zijn vurige vuisten door torens van rook omhoog alsof het een knock-outdreun probeerde te verkopen.

Rowan Tripp draaide zich half om zodat ze de bijzonder boosaardige voorstelling van Moeder Aarde beter kon zien. Over een paar minuten zou ze zich ermiddenin bevinden, omgeven door de krankzinnige wereld van verzengende hitte, omhoogschietende vlammen en verstikkende rook. Ze zou de strijd aangaan met haar schep en zaag, met haar lef en listigheid. En ze was niet van plan om die strijd te verliezen.

Haar maag ging in hetzelfde tempo op en neer als het vliegtuig, maar ze had zich aangeleerd om dat gevoel te negeren. Ze vloog al haar hele leven en sinds ze achttien was, had ze elke zomer bosbranden bestreden.

Ze had geblokt, getraind, gebloed en ze was verbrand. Ze had pijn en uitputting overwonnen om een Zulie te worden. Oftewel een Missoula-rookspringer.

Zo goed en zo kwaad als het ging, strekte ze haar lange benen even uit en rolde ze haar schouders onder haar rugzak om te zorgen dat ze ontspannen bleven.

Naast haar keek haar springmaat naar haar bewegingen terwijl hij met zijn vingers een snelle roffel op zijn dijen trommelde. ‘Die brand ziet er gemeen uit.’

‘Wij zijn gemener.’

Hij wierp haar een snelle grijns toe waarbij zijn tanden te zien waren. ‘Nou en of.’

Zenuwen. Ze voelde ze bijna langs zijn huid gaan.

Jim Brayner had zijn eerste seizoen er bijna op zitten en hij moest zich oppeppen om te springen, dacht Rowan. Sommigen zouden dat altijd moeten doen, terwijl anderen juist een dutje deden om een slaapbuffer te hebben voor de zware inspanning die eraan kwam.

Zij moest deze keer als eerste springen en Jim zou onmiddellijk achter haar aan komen. Als hij een beetje aanmoediging nodig had, zou zij die hem geven.

‘We zullen die fik mores leren. Het is de eerste keer deze week dat we echt naar een gemene bosbrand springen.’ Ze gaf hem een por met haar elleboog. ‘Was jij niet degene die bleef volhouden dat het bosbrandseizoen voorbij was?’

Hij bleef snel op zijn dijen trommelen, op een soort innerlijk ritme. ‘Nee, dat was Matt,’ beweerde hij, nog altijd breed grijnzend terwijl hij de schuld op zijn broer schoof.

‘Dat krijg je met een stel boerenzonen uit Nebraska. Je hebt morgenavond toch een date met een lekker stuk?’

‘Ik heb alleen maar dates met lekkere stukken.’

Daar kon ze niets tegen inbrengen. Elke keer dat de eenheid een avondje naar de stad was gegaan om zich lekker uit te leven, had ze Jim vrouwen zien binnenhalen alsof het regenboogforellen waren. Ze wist nog dat hij had geprobeerd om haar te versieren, zo ongeveer twee seconden nadat hij was aangekomen op de kazerne. Toch had hij haar afwijzing gelijkmoedig opgenomen. Ze had een strikte regel om nooit iets te beginnen met iemand van de eenheid.

Anders zou ze beslist in de verleiding zijn gekomen. Hij had een onschuldig, open gezicht, maar zijn snelle grijns en de glinstering in zijn ogen waren juist in tegenspraak met die onschuld. Voor een vrijblijvende seksuele uitspatting, had ze gedacht. Om de spanning even te laten ontsnappen. Zelfs als zij op zoek was geweest naar een serieuze relatie, zou hij nooit in aanmerking komen. Ze mochten dan van dezelfde leeftijd zijn, maar hij kwam net van de boerderij en hij was simpelweg te jong, en misschien ook een tikkeltje te lief onder dat vernisje van onervarenheid dat nog niet helemaal was weggeschroeid.

‘Welk meisje zal verdrietig en eenzaam naar bed gaan als je dan nog met de draak aan het dansen bent?’ vroeg ze hem.

‘Lucille.’

‘O, die kleine... die zo giechelt.’

Zijn vingers trommelden op zijn knie. ‘Ze doet meer dan giechelen alleen.’

‘Je bent een hond, Romeo.’

Hij deed zijn hoofd achterover en liet een serie scherpe blaffen horen waar ze om moest lachen.

‘Pas maar op dat Dolly er niet achter komt dat je huilt tegen de maan,’ merkte ze op. Iedereen wist dat hij het hele seizoen al een van de kokkinen van het basiskamp neukte.

‘Laat Dolly maar aan mij over.’ Het getrommel ging sneller. ‘Ik kan haar wel aan.’

Daar zit dus iets verkeerd, dacht Rowan. Dat was nou precies de reden dat slimme mensen niet neukten met een collega of werden geneukt door een collega.

Ze gaf hem een duwtje omdat zijn zenuwachtige vingers haar veront-rustten. ‘Alles goed met je, boertje?’

Zijn bleekblauwe ogen keken haar even aan en gleden toen weer weg terwijl zijn knieën even schokten onder zijn trommelende vingers. ‘Geen enkel probleem hier. Het zal even gladjes gaan als anders. Ik moet gewoon daarbeneden zijn.’

Ze legde haar hand op de zijne om hem te laten ophouden met bewe-gen. ‘Je moet je aandacht wel bij het spel houden, Jim.’

‘Dat doe ik ook. Echt waar. Kijk nou naar haar, ze slaat met haar staart,’ zei hij. ‘Als wij Zulies beneden zijn zal ze minder uitdagend zijn. We zullen haar snel uitmaken en dan kan ik morgenavond lekker met Lucille aan de gang.’

Dat lijkt me niet, dacht Rowan bij zichzelf. Haar inschatting, terwijl ze vanuit de lucht naar de brand keek, was dat het twee dagen onafge-broken, hard en zweterig werk zou worden.

Als het zo zou gaan als ze wilden.

Rowan pakte haar helm en knikte naar hun verkenner. ‘Het is bijna zover. Hou het koel, boertje.’

‘Ik ben ijskoud.’

Cards, die aan zijn bijnaam kwam omdat hij altijd een spel kaarten bij

zich had, baande zich een weg tussen de tien springers en de apparatuur door naar de achterkant van het vliegtuig en bevestigde de staart van zijn harnas aan het veiligheidskoord.

Net toen Cards een waarschuwing riep om hun reserveparachute te beschermen, sloeg Rowan haar arm al over de hare. Cards, een taaie oudgediende, trok de deur open en een windvlaag vol rook en brandstof sloeg hun tegemoet. Terwijl hij de eerste set *sikki's* pakte, zette Rowan de helm op haar korte blonde haar, maakte het riempje vast en paste haar gezichtsmasker aan.

Ze keek naar de slierten van de sikki's die hun veelkleurige dans uitvoerden tegen de met rook bevelkte hemel. De lange slierten schopten in de turbulentie, gingen in een spiraal naar het zuidwesten, leken te rollen, op te stijgen en vingden toen een nieuwe windvlaag, waardoor ze in de bomen belandden.

Cards riep 'Goed!' in zijn microfoon en de piloot keerde het vliegtuig.

De tweede set sikki's vloog naar buiten en draaide als de tol van een kind. De slierten verstrengelden zich in elkaar, gingen uiteen en vielen neer op de door bomen omzoomde plek waarboven ze moesten springen.

'De windlijn gaat over dat beekje, naar de bomen en over de plek,' zei Rowan tegen Jim.

Over haar stem heen bespraken de piloot en de verkenners meer aanpassingen en even later schoten de volgende sikki's de schroefwind in.

'Ze is fel.'

'Ja, ik zag het.' Jim veegde met de rug van zijn hand over zijn mond, waarna hij zijn helm en masker opdeed.

'Ga naar negenhonderd meter,' riep Cards.

De hoogte om te springen. Als eerste van de eerste groep springers stond Rowan op om haar plaats in te nemen. 'Een afwijking van ongeveer driehonderd meter,' brulde ze tegen Jim. Ze herhaalde wat ze Cards tegen de piloot had horen zeggen. 'Hou rekening met die felheid. Zorg dat je niet verstrikt raakt in de onderwind.'

'Het is niet mijn eerste keer.'

Ze zag zijn zelfverzekerde, zelfs enigszins gretige grijns achter de spijlen van zijn gezichtsmasker. Maar er lag iets in zijn ogen, dacht ze. Een

tel maar. Ze wilde nog iets zeggen, maar Cards, die al op zijn plek rechts naast de deur stond, riep: 'Zijn jullie er klaar voor?'

'Wij zijn klaar,' riep ze terug.

'Haak je vast.'

Rowan klikte de treklijn vast.

'In de deuropening!'

Ze liet zich vallen tot ze zat, haar benen naar buiten in de gemene schroefwind terwijl haar bovenlichaam naar achteren leunde. Alles bulde. Onder haar uitgestrekte benen bewoog het vuur in levendige rood- en goudtinten.

Er bestond niets anders dan dit moment, niets anders dan de wind, de brand en het mengsel van vreugde en angst, dat haar elke keer opnieuw verraste.

'Heb je de sikki's gezien?'

'Ja.'

'Heb je de plek gezien?'

Ze knikte en visualiseerde beide. In gedachten volgde ze de gekleurde slierten naar het doel.

Cards herhaalde bijna woord voor woord wat zij tegen Jim had gezegd. Ze knikte nogmaals, haar ogen strak op de horizon gericht terwijl ze ontspannen ademhaalde en zich inbeelde dat ze al vloog, viel en door de lucht navigeerde naar het midden van de landingsplek.

Ze liep haar vierpuntscheck na terwijl het vliegtuig zijn cirkel afmaakte en recht kwam te liggen.

Cards trok zijn hoofd weer naar binnen. 'Bereid je voor.'

Klaar, af, hoorde ze haar vader in gedachten zeggen. Ze greep de zij-kanten van de deur beet en zoog haar longen vol.

En toen de hand van de verkenner een klap op haar schouder gaf, sprong ze het toestel uit.

Voor haar was niets mooier dan dat ene moment van waanzin, het moment waarop ze zich in de leegte stortte. In gedachten telde ze af, iets wat even automatisch ging als ademen, en ze rolde om in de turbulente lucht om het vliegtuig voorbij te zien vliegen. Ze zag Jim achter haar aan suizen.

Ze draaide haar lichaam nog een keer, vechtend tegen de wind die aan haar rukte, tot haar voeten beneden waren. Na twee keer trekken barstte

haar squareparachute open. Ze keek nog een keer waar Jim was en voelde een lichte opluchting toen ze zijn parachute open zag gaan tegen de lege hemel. In die luchtzak van griezelige stilte, voorbij het gebrom van het vliegtuig, boven de stem van de brand, greep ze het handvat van haar stuurlijnen.

De wind wilde haar naar het noorden sleuren en was behoorlijk krachtig. Rowan wilde echter per se de route aanhouden die ze in haar hoofd had uitgestippeld. Ze keek naar de grond toen ze tegen de stevige tegenstroom in stuurde, die met zijn vingers in haar parachute kneep en zijn best deed om haar een cirkel naar de rugwind te laten maken.

De turbulentie waar de sikki's eerder in terecht waren gekomen raakte haar met stormachtige vlagen, terwijl de hitte op de grond in stoten omhoog schoot. Als de wind zijn zin kreeg, zou ze de landingsplek voorbijschieten, recht de bommenrij in en op die manier het risico lopen dat haar parachute in een boom bleef hangen. Of nog erger, dat ze naar het westen werd geduwd en in de vlammenzee zou belanden.

Ze trok aan haar stuurlijn en keek om, precies op het moment dat de benedenwind Jim te pakken kreeg en hij begon rond te tolleren.

'Trek naar rechts! Trek naar rechts!'

'Ik heb hem! Ik heb hem!'

Maar tot haar afschuw trok hij naar links.

'Naar rechts, godverdomme nog aan toe.'

Ze moest draaien voor haar laatste aanloop en de vreugde dat ze vrijwel vlekkeloos de juiste dalingsweg bereikte, maakte plaats voor pure paniek. Jim schoot naar het westen, hulpeloos voortgetrokken achter zijn vrijwel horizontaal hangende parachute.

Rowan kwam neer op de landingsplek en rolde om. Ze ging staan en gaf een klap op haar *release*. En ze hoorde het zodra ze in het midden van de vuurzee stond.

Ze hoorde haar springpartner gillen.

De gil volgde haar toen ze overeind schoot in bed en echode in haar hoofd terwijl ze ineengedoken in het donker zat.

Stop, stop, stop, beval ze zichzelf. Ze liet haar hoofd op haar opgetrokken knieën zakken tot ze weer op adem gekomen was.

Dit had geen nut, dacht ze. Het had geen zin om het opnieuw te beleven, alle details en alle momenten nogmaals na te lopen en zich voor de zoveelste keer af te vragen of ze ook maar één ding anders had kunnen doen.

Zich opnieuw af te vragen waarom Jim haar daling naar de landingsplek niet was gevolgd. Waarom had hij aan de verkeerde stuurlijn getrokken? Want dat had hij godverdomme gedaan.

En vervolgens was hij recht de torenhoge vlammen en dodelijke takken van die brandende bomen in gevlogen.

Het was maanden geleden gebeurd, bracht ze zich in herinnering. Ze had de hele winter gehad om eroverheen te komen. En ze had geloofd dat haar dat was gelukt.

Het was weer opgerakeld omdat ze terug was op de kazerne. Ze wreef met haar handen over haar gezicht en haar haren, die ze slechts een paar dagen eerder kort had laten knippen tot een kapsel dat gemakkelijk te onderhouden was.

Het bosbrandseizoen begon bijna. De herhalingstraining begon over een paar korte uren. Herinneringen, spijt en verdriet zouden zeker nog wel eens de kop opsteken. Maar ze had slaap nodig. Ze had nog een uur voor ze moest opstaan en zich moest voorbereiden op de zware loopoefening van bijna vijf kilometer.

Ze was heel goed in zichzelf dwingen om weer te gaan slapen, overal en op elk moment. Hazenslaapjes doen op een veilige plek tijdens een brand of in een trillende kist. Ze wist hoe ze moest eten en slapen zodra de gelegenheid zich voordeed.

Maar toen ze haar ogen weer dichtdeed, bevond ze zich opnieuw in dat vliegtuig en keek ze naar Jims grijns.

Omdat ze wist dat ze het van zich af moest zetten, stond ze op. Ze zou gaan douchen, zorgen dat ze wat cafeïne en koolhydraten binnenkreeg en dan een lichte warming-up doen voor de conditietest.

Het bleef haar medespringers verbazen dat ze nooit koffie dronk, tenzij er niets anders was. Maar zij hield van koud en zoet. Nadat ze zich had aangekleed, pakte Rowan een blikje cola van haar voorraad plus een energiereep. Ze nam ze allebei mee naar buiten, waar het eerste licht nog net niet aan de hemel te zien was en de lucht koel was in het vroege voorjaar van West-Montana.

Aan de enorme hemel doofden de sterren als kaarsjes. Ze hulde zich in de duisternis en de rust en putte er enige troost uit. Over ongeveer een uur zou iedereen wakker worden en zou de lucht vol testosteron zitten.

Omdat ze meestal liever in het gezelschap van mannen verkeerde, zowel om mee te praten als om mee samen te zijn, vond ze het niet erg dat die hier in de meerderheid waren. Maar ze koesterde de rustige momenten, de korte ogenblikken dat ze alleen was, die zeldzaam en kostbaar werden tijdens het bosbrandseizoen. Naast slaap was rust het op een na beste voor een dag vol druk en stress, vond ze.

Ze probeerde zich voor te houden dat ze zich geen zorgen hoefde te maken over de conditieloop, dat ze de hele winter ijverig haar conditie op peil had gehouden en dat ze in de beste vorm van haar leven verkeerde, maar dat zei allemaal niks.

Er kon van alles gebeuren. Een verzwikte enkel, een mentale inzinking, een plotselinge, slopende kramp. Of ze kon het gewoon slecht doen tijdens de loop. Dat was anderen ook overkomen. Sommigen wisten zich daarvan te herstellen, maar lang niet iedereen.

Maar een negatieve houding zou zeker niet helpen. Ze kauwde op de energiereep, goot de cafeïne naar binnen en zag het eerste schemerlicht van de dag verschijnen boven de ruige, met sneeuw bedekte pieken in het westen.

Toen ze een paar minuten later de sportzaal in liep, zag ze dat ze niet langer alleen was.

‘Hoi, Trigger.’ Ze knikte naar de man die op een mat buikspieroefeningen deed. ‘Hoe gaat-ie?’

‘Volgens mij zijn we allemaal knettergek. Wat doe ik hier in godsnaam, Ro? Ik ben verdomme drieënveertig.’

Ze rolde een mat uit en begon met haar stretchoefeningen. ‘Ook als je niet gek was en niet hier, zou je nog altijd drieënveertig zijn.’

Trigger Gulch, die met zijn een meter drieënnegentig maar net voldeed aan de lengte-eisen, was een magere, lenige man met een West-Texaanse tongval en een voorliefde voor cowboylaarzen.

Hij blies zijn adem uit tijdens een serie snelle oefeningen. ‘Ik zou op een strand in Waikiki kunnen liggen.’

‘Je zou makelaar kunnen zijn in Amarillo.’

‘Absoluut.’ Hij depte zijn gezicht en wees naar haar. ‘Van negen tot vijf, de komende vijftien jaar en dan met pensioen gaan naar dat strand in Waikiki.’

‘Ik heb begrepen dat het in Waikiki stikt van de mensen.’

‘Ja, dat is nou net het probleem.’ Hij ging overeind zitten, een knappe vent met veel grijs in zijn bruine haar en een litteken van een meniscus-operatie dat over zijn linkerknie kronkelde. Hij glimlachte naar haar toen ze op haar rug ging liggen en haar rechterbeen naar haar neus optrok. ‘Je ziet er goed uit, Ro. Nog veel klandizie gehad tijdens de wintermaanden?’

‘Ja, het was druk.’ Ze herhaalde de stretch met haar linkerbeen. ‘Ik heb me erop verheugd om terug te komen en wat rust te krijgen.’

Daar moest hij om lachen. ‘Hoe gaat het met je vader?’

‘Prima.’ Rowan ging overeind zitten en vouwde haar lange, weelderige lichaam dubbel. ‘In dit jaargetijde is hij altijd wat melancholisch.’ Ze sloot haar ijsblauwe ogen en trok haar gestrekte voeten terug naar haar kruin. ‘Hij mist het begin, iedereen die terugkomt en zo, maar dankzij de zaak heeft hij geen tijd om te piekeren.’

‘Zelfs mensen die niet op ons lijken, springen graag uit kisten.’

‘Daar betalen ze ook nog eens goed voor. Vorige week had ik een leuke.’ Ze spreidde haar benen tot een wijde v, greep haar tenen en boog zich naar voren. ‘Een echtpaar dat hun vijftigste trouwdag vierde met een sprong. Als fooi hebben ze me een fles Franse champagne gegeven.’

Trigger bleef zitten waar hij zat en keek toe toen ze ging staan om haar eerste zonnegroet te beginnen. ‘Geef je nog steeds die hippie cursus?’

Rowan ging soepel van de omhoogkijkende naar de omlaagkijkende hondhouding en ze draaide haar hoofd om zodat ze Trigger een medelijdende blik toe kon werpen. ‘Het is yoga, oude man, en ja, buiten het seizoen werk ik nog steeds af en toe als personal trainer. Dat helpt om het vet van mijn kont te houden. Hoe zit het met jou?’

‘Bij mij komt het vet er met kilo’s aan. Dan heb ik meer om te verbranden als het echte werk begint.’

‘Als dit seizoen net zo sloom is als het vorige, zullen we allemaal op onze dikke kont zitten. Heb jij Cards al gezien? Hij lijkt de afgelopen winter geen enkele tweede portie te hebben afgeslagen.’